

- obowiązek nałożony przez organ powołujący jest bardziej uciążliwy, niż ten określony w regulaminie pracowniczym;
  - decyzja oparta jest na nieproporcjonalnym korzystaniu z uznania;
  - „treści dotyczące prac Unii” odnoszą się do kontekstu, który można wywnioskować, w odniesieniu do prac Unii, z innych wytycznych;
  - w książce brak jest odniesień do pracy skarżącego ani do innych prac Unii, więc skarżący nie uchybił obowiązkowi zaufania, lojalności i bezstronności wobec Unii;
  - z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości, a w szczególności z wyroku z dnia 6 marca 2001 r. Connolly/Komisja (C-274/99 P, EU:C:2001:127, pkt 43-62) wynika szereg istotnych uwag dla oceny stosowania i wdrażania art. 17a regulaminu pracowniczego.
3. Zarzut trzeci oparty jest na doznaniu przez skarżącego krzywdy z racji decyzji, zarówno w miejscu pracy, jak w życiu prywatnym, oraz jej wpływie na jego działalność literacką. Należy więc określić wielkość tej krzywdy i przyznać w tym względzie stosowne zadośćuczynienie.

**Skarga wniesiona w dniu 15 października 2018 r. – Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A./
Komisja Europejska**

(Sprawa T-616/18)

(2019/C 4/42)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A. (Warszawa, Polska) (przedstawiciele: radcy prawni: E. Buczkowska i M. Trepka)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 24 maja 2018 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 102 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 54 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym w sprawie AT.39816 – Dostawy gazu na rynki wyższego szczebla w Europie Środkowo-Wschodniej⁽¹⁾, kończącej to postępowanie zgodnie z art. 9 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 [WE] i 82 [WE]⁽²⁾ przyjęciem za wiążące zobowiązań publicznej spółki akcyjnej Gazprom i Gazprom Export LLC (zwanym dalej „Gazprom”) z dnia 15 marca 2018 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący przyjęcia przez Komisję decyzji z oczywistym naruszeniem art. 9 rozporządzenia nr 1/2003 w związku z art. 102 TFUE oraz zasady proporcjonalności poprzez popełnienie oczywistego błędu w ocenie zebranego materiału dowodowego i uznanie, że zastrzeżenia Komisji wyrażone w toku postępowania AT.39816 w zakresie uzależniania przez Gazprom dostaw gazu do Polski od uzyskania kontroli nad infrastrukturą gazową w Polsce nie są uzasadnione i na skutek tego błędu przyjęcie zobowiązań Gazpromu pomijających zastrzeżenia w tym zakresie.
2. Zarzut drugi dotyczący przyjęcia przez Komisję decyzji z oczywistym naruszeniem art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 w związku z art. 102 TFUE oraz zasady proporcjonalności poprzez przyjęcie zobowiązań Gazpromu dotyczących stosowania nieuczciwych, rażąco wygórowanych cen, które nie uwzględniają adekwatnie zastrzeżeń Komisji, w tym ich istoty, to jest stosowania przez podmiot dominujący rażąco wygórowanych cen.

3. Zarzut trzeci dotyczący przyjęcia przez Komisję decyzji z oczywistym naruszeniem art. 9 rozporządzenia nr 1/2003 w związku z art. 102 TFUE oraz zasady proporcjonalności poprzez przyjęcie zobowiązań Gazpromu dotyczących wprowadzania ograniczeń terytorialnych, które nie uwzględniają adekwatnie zastrzeżeń Komisji, mają charakter wybiórczy oraz powielają zobowiązania już składane przez podmiot dominujący w innych postępowaniach, które jednak nie doprowadziły do zmiany jego zachowania.
4. Zarzut czwarty dotyczący przyjęcia przez Komisję decyzji z oczywistym naruszeniem art. 7 TFUE w związku z 194 ust. 1 TFUE poprzez wydanie decyzji sprzecznej z celami polityki energetycznej Unii Europejskiej oraz z pominięciem jej negatywnego wpływu na europejski rynek dostaw gazu, w szczególności utrwalającej dalszą izolację i utrzymanie warunków niekonkurencyjnych na rynkach gazu państw Europy Środkowo-Wschodniej w stosunku do Europy Zachodniej, pomimo że celem tej polityki jest integracja tych rynków oraz zapewnienie na wszystkich rynkach unijnych równych warunków konkurencji.
5. Zarzut piąty dotyczący przyjęcia przez Komisję decyzji z oczywistym naruszeniem art. 18 ust. 1 TFUE oraz zasady równości poprzez wprowadzenie dyskryminacji pomiędzy kontrahentami Gazpromu działającymi na rynkach państw Europy Środkowo-Wschodniej, w tym stroną skarżącą, a kontrahentami Gazpromu działającymi na rynkach państw Europy Zachodniej, pomimo że obie wymienione grupy kontrahentów działają na tym samym unijnym rynku dostaw gazu i w tym samym zakresie korzystają z regulacji art. 102 TFUE i art. 194 ust. 1 TFUE i aktów prawa pochodnego wydanych na ich podstawie.
6. Zarzut szósty dotyczący nadużycia władzy oraz naruszenia istotnych wymogów proceduralnych poprzez przyjęcie przez Komisję decyzji obiektywnie sprzecznej z celem art. 9 rozporządzenia nr 1/2003 oraz prowadzenie postępowania AT.39816 z oczywistym naruszeniem powierzonych Komisji uprawnień.

⁽¹⁾ Dz.U. 2018, C 258, s. 6.

⁽²⁾ Dz.U. 2003, L 1, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 15 października 2018 r. – Petrov / Komisja

(Sprawa T-622/18)

(2019/C 4/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Plamen Krasimirov Petrov (Sofia, Bułgaria) (przedstawiciel: adwokat E. Metodieva)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 12 grudnia 2017 r., wydanej przez komisję konkursową konkursu otwartego EPSO/AD/323/16 – Prowadzący dochodzenia (AD 7) dla następujących profili: 1 – Prowadzący dochodzenia w dziedzinie: wydatki UE, zwalczanie korupcji; 2 – Prowadzący dochodzenia w dziedzinie: cła i handel, tytoń i towary podróbione, o nieuwzględnieniu nazwiska skarżącego na liście rezerwy kadrowej w odniesieniu do pierwszego profilu wspomnianego konkursu;
- uchylenie w całości decyzji EPSO z dnia 10 lipca 2018 r. o oddaleniu zażalenia skarżącego, złożonego na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego i dotyczącego decyzji komisji konkursowej EPSO o niewpisaniu go na listę rezerwy kadrowej;
- zasądzenie od pozwanej zapłaty odszkodowania na rzecz skarżącego za szkodę w postaci utraconych korzyści w wyniku jego niewpisania na wspomnianą listę rezerwy kadrowej;